

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruțiți.” (Romani 12, 12)

Anul II (2021) • Nr. 2 (7) • 24 Ianuarie

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să-L iubim pe Dumnezeu!

„Cel ce iubește pe Dumnezeu trăiește pe pământ viață îngerească, postind și priveghind, cântând și rugându-se, și gândind pururea numai lucruri bune de tot omul.”

SFÂNTUL MAXIM MĂRTURISITORUL

Sfânta Xenia din Sankt Petersburg, drumul spre sfințenie

acestei lumi, făcându-se „ne bună pentru Hristos”. A dat toată averea, inclusiv casa în care locuia, și a început să se plimbe pe străzile orașului, îmbrăcată în hainele soțului ei și să susțină că ea a fost cea care a murit, de fapt. A luptat cu indignarea rudelor și, pentru că ofițerii au găsit-o sănătoasă mental, nu au oprit-o din calea pe care și-o alesese. Timp de opt ani a lipsit din Petersburg, fiind plecată probabil în pelerinaje. Apoi s-a întors și a îndurat toate batjocurile, mergând nopțile pe un câmp din apropiere, nu ca să doarmă, ci ca să se roage. În cele din urmă, oamenii au început să vadă că ea are daruri speciale și că a prezis lucruri care se adevereau, așa încât prezența ei era acum resimțită ca o binecuvântare, chiar dacă ea nu își dorea să fie primită cu cinste. **Sfânta Xenia s-a mutat la Domnul în jurul anului 1800, foarte probabil în 1802, la vârsta de 71 de ani.** Aflând vestea, întregul oraș a fost cuprins de intristare și în ziua aceea s-a rânduit post. De atunci lumea a început un pelerinaj la mormântul Sfintei, pelerinaj care continuă neîntrerupt până în zilele noastre. Pentru că vizitatorii tot luau pământ din mormântul ei, era nevoie ca acesta să fie înlocuit în fiecare an, așa că după o vreme a fost amenajată o capelă pe mormânt. Sfânta a continuat să facă minuni și după trecerea ei la cele veșnice, oferind vindecare bolnavilor și rezolvare problemelor celor plini de griji și fără serviciu.

În fiecare zi, zeci de locuitori ai Petersburgului, dar și pelerini din restul Rusiei și din întreaga lume vin să se închine la mormântul Sfintei Xenia din cimitirul Smolensk. Este cinstită în ziua de **24 ianuarie**.

Fericita Xenia din Sankt Petersburg este una din cele mai iubite sfinte ale Rusiei și ale Ortodoxiei întregi. Cunoscută ca fiind **ne bună pentru Hristos**, Sfânta Xenia a ales calea sfințeniei după ce soțul ei a murit de tânăr, în timpul unei petreceri, fără a se fi spovedit. A suportat bătaia de joc a rudelor și a străinilor care o vedeau umblând pe străzi, îmbrăcată în hainele soțului, după ce și-a dat săracilor toată averea, inclusiv casa în care locuia. Mai târziu însă, oamenii au priceput că ea era de fapt omul lui Dumnezeu, având daruri mari și fiind făcătoare de minuni. Născută în secolul al XVIII-lea, mai apoi soție a unui ofițer de armată, Sfânta Xenia a rămas văduvă pe când avea 26 de ani, plângând mult pentru soțul ei care murise în timpul unei petreceri, fără a fi spovedit și împărțit. Din acel moment, Sfânta Xenia a fost preocupată de rugăciune, lăsând la o parte distracțiile

DUMINICA
31
DUPĂ RUSALII

Vindecarea
orbului din
Ierihon

Prin rugăciune, putem dobândi orice dar

Prin rugăciune se poate dobândi de la Dumnezeu orice dar. Dumnezeu, însă, nu îndeplinește întotdeauna și numaidecât rugăciunile noastre.

Fericitul Augustin ne spune că **rugăciunea este cheia vistieriei darurilor dumnezeiești**, încât de la Dumnezeu poți dobândi orice lucru bun prin rugăciune. Însuși Mântuitorul făgăduiește acest lucru, când zice: „Și toate câte veți cere, rugându-vă cu credință veți primi” (Matei 21, 22). Și iarăși: „Cereți și vi se va da vouă” (Matei 7, 7). Așadar când ne aflăm în strâmtorare, să alergăm la sprijinul lui Dumnezeu, căci El ne va ajuta, așa cum a ajutat pe Sfinții Apostoli în timpul furtunii. De aceea, cel ce se îndărătnicește și nu vrea să-L roage pe Dumnezeu în primejdie, nu are drept să se plângă.

Dumnezeu nu împlineste întotdeauna și numaidecât rugăciunea noastră. Monica, mama Fericitului Augustin, s-a rugat optsprezece ani la Dumnezeu pentru întoarcerea fiului ei la Hristos. Dumnezeu Se lasă de multe ori rugat, pentru ca rugăciunea noastră să fie făcută cu tot dinadinsul, dându-ne prilej să cinstim după cuviință darurile primite. Deci, de voim cu adevărat să ni se împlinescă rugăciunea, să ne rugăm cu atât mai mare stăruință și căldură, cu cât Dumnezeu întârzie împlinirea cererii noastre. Așa făcea orbul din Ierihon: cu cât Hristos Se făcea că nu-i ia rugăciunea în seamă, cu atât el striga mai tare: „Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă!” (Luca 18, 38).

Incercați să-L cunoașteți pe Dumnezeu din Vechiul Testament

Claudiu Balan | ortdoxiatinerilor.ro

Bucurați-vă de Dumnezeul nostru citind Vechiul Testament, și o să fiți surprinși de câtă încredere veți căpăta în El!

Fiind student la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București, prin anul 3, și gândindu-mă că o să vină vremea când va trebui să-i slujesc lui Dumnezeu ca preot, îmi puneam următoarea problemă: dacă va veni vreodată un credincios la mine și mă întreabă dacă am citit Biblia în întregime?! Eu citisem tot Noul Testament, dar Vechiul Testament doar în parte. Normal că dacă mi s-ar fi întâmplat așa ceva n-aș fi putut minți și ar fi trebuit să zic sincer: Nu, n-am citit-o pe toată.

Pe unii credincioși acest răspuns i-ar fi surprins foarte mult, probabil gândind imediat: "Ce fel de preot este acesta care n-a avut curiozitatea să citească toată Biblia? Cum vine el să ne vorbească nouă de Dumnezeu dacă el nici măcar n-a citit odată tot ce scrie în Sfânta Scriptură."

Cu acest gând în minte m-am apucat să citesc Vechiul Testament în fiecare zi, adnotând cu pixul tot ce mi se părea interesant și orice idei și analogii îmi veneau în acel moment. După un maraton de câteva zile observasem o schimbare în felul meu de a mă raporta la ce mi se întâmplă în viața de zi cu zi, o schimbare în felul de a mă ruga la Dumnezeu.

Noul Testament vorbește de un Dumnezeu iubitor, smerit, îndurător, răbdător cu păcatele oamenilor, un Dumnezeu care așteaptă pe orice păcătos să se-ntoarcă la El până în ultima clipă a vieții, acceptând să-l măntuiască chiar dacă a trăit o viață plină de păcate, iar în ultima clipă și-a cerut iertare din inimă. Eu în acele momente ale vieții, eram revoltat că se întâmplă atât de mult rău în lume, cum de îi îngăduie Dumnezeu pe unii să fure așa mult, să desfrâneze, să hulească Biserica și pe slujitorii săi. Mă gândeam cum de oamenii săraci tot săraci rămân și necăjiți, iar bogaților le e din ce în ce mai bine.

Această atitudine pe care o percepeam eu din Noul Testament (Cele 4 Evanghelii și epistolele) mi se părea a fi una de neimplicare a lui Dumnezeu în viața noastră. Știind că Dumnezeu e iertător și milostiv simțeam că lasă prea mult rău să se desfășoare printre noi, lasându-L pe diavol să ne facă prea mult rău.

Vechiul Testament e mai mare ca întindere și-L arată pe Dumnezeu în mult mai multe situații de viață decât în Noul Testament. Se întâmplă multe în această parte a scripturii: **relații de**

dragoste, prietenii, ucideri, alieri, războaie, lupte pentru putere, minuni, apariții ale lui Dumnezeu, discuții față către față cu Creatorul lumii, relații de familie, povestiri din viața unor oameni simpli sau din viața tumultoasă a regilor, și lista poate continua.

În toate acestea îi putem vedea pe oameni păcătuiind sau făcând bine, cerând ajutorul lui Dumnezeu sau uitând de El, pocăindu-se sau făcându-se și mai răi ca înainte. În toate Dumnezeul lui Israel intervine în viața oamenilor în mod decisiv, pedepsind, mediind conflicte sau ajutând oameni și popoare. **În Vechiul Testament Dumnezeu este personajul principal, îl găsim peste tot.** Vechiul Testament ne ajută să înțelegem cum vede El lucrurile (în parte, nu total), cum se raportează El la faptele noastre. Domnul prin intervențiile Lui schimbă nu numai viața lui Israel dar și a popoarelor păgâne.

Pentru mine a fost o mică minune pentru că am înțeles că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt la fel de prezenți în viața noastră astăzi cum erau și în Vechiul Testament, doar că noi nu prea mai avem ochi să vedem realitatea cum este de fapt. Vechiul Testament îl prezintă pe Dumnezeu ca un Domn justițiar, drept, care nu îngăduie prea mult păcatul, un Dumnezeu mereu prezent în viața poporului, un Dumnezeu foarte puternic, care poate cutremura pământul ca să-i înghită pe cei păcătoși.

Pentru cei deznădăjduiți și neîncrezători în Domnul Hristos, Cel smerit și blând la inimă, **Vechiul Testament e un balsam de încredere, e o gură de nădejde, e un medicament foarte prielnic.**

Citind cărțile Vechiului Testament am înțeles, așa cum zice Domnul Hristos, că în lumea asta nimic nu se întâmplă fără voia lui Dumnezeu. Nu doarme niciodată, nu lasă nimic la întâmplare, chiar și răul cel mai mare îl lasă să se întâmple ca să scoată un bine insuțit.

Bucurați-vă de Dumnezeul nostru citind Vechiul Testament, și o să fiți surprinși de câtă încredere veți căpăta în El! Întâmplările de viață din Vechiul Testament ne fac și pe noi să înțelegem cum poate interveni Dumnezeu decisiv în viața noastră, ne ajută și pe noi să știm ce să facem când suntem iubiți, trădați, invidiați, triști, deznădăjduiți, lași, puternici, mândri, smeriți, mulțumitori sau nemulțumitori.

Mica Unire din
24 ianuarie 1859

Ziua de 24 ianuarie a rămas în istoria românilor ca data la care s-a înfăptuit Unirea Moldovei cu Țara Românească, într-un Principat unit, în anul 1859, la foarte scurt timp după numirea lui Alexandru Ioan Cuza ca domn al celor două vechi principate. După mai mulți ani în care pașii spre îndeplinirea acestei dorințe au fost „mărunțiți” de atitudinea marilor puteri ale Europei, aceasta a devenit realitate, într-un context favorabil.

La mijlocul secolului al XIX-lea, soarta principatelor Moldovei și Țării Românești era în mâinile Rusiei și ale Imperiului Otoman, care se opuneau unirii lor. Situația s-a schimbat în urma războiului Crimeii, dintre 1853 și 1856, când Rusia a fost învinsă de Marile Puteri.

După război, în 1856, prin **Tratatul de Pace de la Paris** se iau decizii care privesc și principatele Moldovei și Țării Românești. În contextul discuțiilor despre unirea celor două principate, în 1857 Marile Puteri acordă acestora dreptul organizării unui „referendum” (consultarea populației cu drept de vot) despre Unire. În acest scop, se constituiau adunări Ad-hoc, în care se discutau alegerile pentru Divanurile Ad-hoc, care urmau să se pronunțe asupra organizării politice a țărilor române.

În 1858, **Convenția de la Paris** a stabilit mai multe prevederi referitoare la principatele române, dintre care cea mai semnificativă a fost **unirea parțială a principatelor Moldovei și Valahiei** sub denumirea „Principatele Unite ale Moldovei și Valahiei”, care rămăneau sub suzeranitatea „Maiestății Sale Sultanul” și sub protecția Marilor Puteri. Unirea propusă aici s-a dovedit a fi mai degrabă una formală, cele două principate urmând să funcționeze separat în mare parte, ca până atunci, cu doar câteva puncte comune și se intenționa ca domniitorii să fie diferiți.

În anul următor, în data de **5/17 ianuarie 1859**, au fost organizate **alegeri la Iași**, în Moldova, iar noul domnitor a fost desemnat Alexandru Ioan Cuza. Peste o săptămână, în **12/24 ianuarie 1859**, au avut loc **alegeri și la București** și aici fiind ales tot Alexandru Ioan Cuza. Puse în fața faptului împlinit, Marile Puteri au avut brusc de a face cu două principate conduse de același domnitor.

Marele merit al lui Cuza a fost că a reușit să aducă recunoașterea internațională a Unirii Principatelor Române și, prin reformele sale din toate domeniile, a pus bazele statului român modern. Noua țară a început să se numească România abia după abdicarea lui Cuza, din anul 1866, când a fost redactată prima constituție.